

MUSIKFORENINGEN

FEST-KONSERT

FOR

D. D. M. M. KONGEN
OG DRONNINGEN

DEN 6. DECEMBER 1905

DIRIGENTER:

D'Herrer Edvard Grieg og Iver Holter

SOCISTER:

Fru Ellen Gulbranson
og
Hr. Thorvald Lammers

MEDVIRRENDE:

Handelsstandens
Sangforening
og stort Orkester

HR

PROGRAM:

1. SVENDSEN (f. i Kristiania 30. September 1840):

Symphonie Nr. 2. b-dur.

a. Allegro.	c. Intermezzo.
b. Andante sostenuto.	d. Finale.

2. GRIEG (f. i Bergen 15. Juni 1843):

Tre Sange med Orkester.

- Solveigs Vuggevise. Tekst af Henrik Ibsen.
- Frå Monte Pincio. Tekst af Bjørnstjerne Bjørnson.
- En Svane. Tekst af Henrik Ibsen.

Fru ELLEN GULBRANSON.

3. GRIEG: Lyrisk Suite for Orkester (1ste Gang).

a. Gjøtergut.	c. Notturmo.
b. Gangar.	d. Trolldtog.

4. GRIEG: Landkjending for Mandskor, Barytonsolo og Orkester. Tekst af Bjørnstjerne Bjørnson.

Solist: Hr. THORVALD LAMMERS.

Solveigs Vuggevise.

(Henrik Ibsen)

Sov du, dyreste Guttén min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal vaage,
Guttén har siddet paa sin Moders
Fang.
De to har leget hele Livsdagen lang.
Guttén har hvilet ved sin Moders Bryst
Hele Livsdagen lang.
Gud signe dig min Lyst!

Guttén har ligget til mit Hjerte tæt
Hele Livsdagen lang.
Nu er han saa træt.
Sov du, dyreste Guttén min! Sov! Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal vaage, Sov!
Sov!
Jeg skal vugge dig, jeg skal vaage,
Sov du dyreste Guttén min!

Fra Monte Pincio.

(Bjørnstjerne Bjørnson)

Aftenen kommer, Solen staar rød,
Farvende Straaler i Rummet hen-
skylle
Lyslængselens Glans i uehdelig Fylle;
Fjællét forklæres som Hvasyn i Død.
Ruplerne gløder, men længere borte
Taaen langs Markernes blaalige
Sorte
Vugger opover som Glæmselen før:
Over hin Dal dækker tusen flars
Slør.
Aftenen, hvor rød og varm!
Blusser af Folkelarm,
Glødende Hornmusik,
Blomster og brune Blik. —
Tankerne stræber i Farver og Toner
Profast mod det, som forsoner.

Stille det bliver, æn dunklere Blaa
Himmelen vaager og vænter; —
Opunder Fortid, som blunder
Og Fremtid som stunder,
Usikre Blus i det rugende Graa.
Men de vil samle sig, Roma fremstige
Lys-tændt en Nat for Italiens Rige:
Rlokkerne kime, Ranonerne slaa,
Minnerne flamme paa Fremtidens
Blaa!
Yndig om Haab og Tro
Op mod nygifte to
Jubler en Sanger til Cither og
Fløitespil.
Stærkere Længsler for barnesød
Hvile;
Mindre tør vaagne og smile.

En Svane.

(Henrik Ibsen)

Min hvide Svane
Du stumme, du stille,
Hverken Slag eller Trille
Lod Sangrøst ane.
Fingst beskyttende
Alfen, som sover,
Aldtid lyttende
Gled du henover.

Men sidste Mødet,
Da Eder og Øjne
Var lønlige Løgne,
Ja da, da lød det!
I Toners Føden
Du slutted din Bane.
Du sang i Døden; —
Du var dog en Svane!

Landkjending.

(Bjørnstjerne Bjørnson)

Og det var Olaf Trygvason,
stævned over Nordsjø fram
op mod sit unge Rongerige,
som ikke ventede ham.
Fik han saa første Synet:
„Hvad er dette for Mur i Havbrynet?“

Og det var Olaf Trygvason.
Landet syntes ganske stængt,
alle hans unge Rongelængsler
føltes mod Rlippen sprængt,
indtil en Skald opdaged
hvide Rupler og Spir i Skylaget.

Og det var Olaf Trygvason,
syntes, han med engang saa
graa sprængte, gamle Tempelmure,
snehvide Hvælv derpaa.
Længtes han da saa saare
med sin unge Tro staa indenfore.

Landet sig aabned, Vaar der var,
durende af Fossebrus,

Stormvejr og Hævdøen rundt omkring
dem,
sælsom var Skogens Sus.
Orgler og Rlokker hørtas,
Rongen saa sig om, Rongen henførtes.

„Her er Grunden funden, funden,
Tempelhvælvet trodser Helved!
flanden bæver, Hjertet fyldes,
her den Største kun kan hylde!
Gid min Tro saa stærk som Grunden,
stige ren som Jøkelrunden,
flanden naa Naturens Høide,
fyldt af Ham, som sammenføjde.“

Olafs Bøn vi alle tage
nu som da og alle Dage:
„flanden bæver, Hjertet fyldes,
her den Største kun kan hylde!
Gid min Tro saa stærk som Grunden,
stige ren som Jøkelrunden,
flanden naa Naturens Højde,
fyldt af ham, som sammenføjde.